

kende Bestemmelser; men at det saavidt muligt bør overlades til Sygekasserne selv, igjennem deres Vedtægter at bestemme hvor meget de se sig i Stand til at kunne yde Medlemmerne.

De Frikjørseler, som de Beboere i Landkommunerne, der ere fjørepligtige i andre Diemed (Brugerne af mindst 1 Td. Hartkorn), uden Godtgjørelse skulle yde Sygekasserne i Henhold til § 10, ville danne et meget betydeligt Tilskud til Landhygekasserne, et Tilskud der — ogsaa udtalt af andre Udvalgsmedlemmer — vil blive betydelig større end det Tilskud, en saadan Sygekasse vil kunne vente at faae af det Offentlige. Vgtskjørseler have altid været og ere endnu meget ilde set af Landbefolkningen og efter at disse ere blevne ophævede paa forskjellige andre Omraader, nu her atter at indføre en ny Klasse Vgter af vidtrækkende Omfang, vil vække megen Misnøie, idet man vil finde det aldeles ubilligt, at lægge en saa betydelig Byrde paa et Mindretal af en Landkommunes Beboere. Skal Kjørselpligten ydes, hvad jeg — som Forholdene paa Landet ere — indrømmer ikke vil kunne undgaas, saa bør den præsteres af Kommunekassen og ikke af et Mindretal af Kommunens Beboere. Jeg er derfor fuldt ud enig med det af Udvalget til § 10 stillede Vædringsforslag gaaende ud paa, at Omkostningerne ved disse Kjørseler udredes af Kommunens Kasse.

Skulle de nævnte §§ 9, 10 og 13 ikke blive forandrede i den af mig anthede Retning, skjønner jeg ikke rettere, end at det vil være umuligt for mangfoldige Sygekasser — særlig paa Landet — at ansøge om offentlig Anerkjendelse og Hensigten med Lovforslaget, at støtte Sygekasserne, vil saaledes kun naaes i en langt ringere Grad end det vil være ønskeligt. Sygekasserne danne, saaledes som de have udviklet sig i de senere Aar, en livskraftig Institution, der stadig er gaaet fremad uden Tilskud fra det Offentlige og det er min Mening, at den fremdeles vil kunne gjøre dette. Jeg vilde imidlertid anse det for meget ønskeligt om Sygekasserne kunde opnaa et Tilskud af Statskassen og herved blive satte i Stand til, i videre Om-

fang end hidindtil, at fremme deres saare vigtige Gjerning og jeg kan ikke indse, at et saadant Tilskud pekuniært vilde være særlig generende for Statskassen; men hellere end at Kommunerne skulle behyrdes med at udrede Tilskudene til Sygekasserne, vilde jeg kunde gaa ind paa at give Afkald paa ethvert Pengetilskud af det Offentlige. Lovforslaget vil — ogsaa, uden at det byder direkte Pengetilskud — kunne yde Sygekasserne en væsentlig Støtte, dels igjennem Kontrol og Veiledning af Sygekasseinspektøren, dels — hvis Udvalgets Forslag til en ny § 10 maatte blive vedtaget — ved den billige Maade, hvorpaa Sygehusene og Sindssygeanstalter og endelig — for Landdistrikternes Vedkommende — ved Frikjørselerne.

Vædringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Som Slutningsstykke tilføies:
„Anerkjendte Sygekasser have Ret til at optage Medlemmer, der kun yde Bidrag til, men ikke have Ret til Hjælp af Kassen (Væresmedlemmer). Hvad der i denne Lov bestemmes med Hensyn til anerkjendte Sygekassers Medlemmer finder ikke Anvendelse paa Væresmedlemmer“.

Af et Mindretal (Chr. Nielsen og Th. Nielsen):

Til § 3.

2) I Paragrafens 1ste Linie forandres „50“ til „30“.